

Ελένη Παπαδοπούλου, κάτοικος πλατείας Βικτωρίας: «Είμαστε η Disneyland της παρανομίας»

Συντάκτης: Newsroom

Δημοσίευση:

3-01-2022 • 19:02

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ

«Ο Δήμος της Αθήνας συνεργάζεται με πάρα πολλές ΜΚΟ, συγκαίρει όσους μας γκετοποιούν, κάνει τα στραβά μάτια στα εκατοντάδες τσαντιρομάγαζα και κωφεύει στις διαμαρτυρίες μας...»

Εκείνοι που ζουν **στο κέντρο της Αθήνας** παρακολουθούν με τρόμο και θλίψη τον **αργό θάνατο του Ελληνισμού στην κοιτίδα του**. Μερικές και μερικοί, όμως, **αγωνίζονται για να αποτρέψουν αυτό το ενδεχόμενο...**

- *Συνέντευξη στον [Παναγιώτη Λιάκο](#)*

Η Ελένη Παπαδοπούλου είναι εκπαιδευτικός και αρθρογράφος, γνωστή και από τις δημοσιεύσεις της στην εφημερίδα «δημοκρατία». Είναι κάτοχος διδακτορικού τίτλου στην Διδακτολογία Γλωσσών και Πολιτισμών από το Πανεπιστήμιο Paris III – Sorbonne Nouvelle. Μέλος της επιτροπής κατοίκων πλατείας Βικτωρίας, η οποία σε συνεργασία με άλλες κινήσεις πολιτών αγωνίζονται για να σταματήσει η γκετοποίηση και η υποβάθμιση της Αθήνας.

Η συνέντευξη που ακολουθεί μπορεί να διαβαστεί και ως μια **πολεμική ανταπόκριση από το μέτωπο ενός πολιτισμικού πολέμου**, τον οποίον χάνει για λογαριασμό όλων μας η τωρινή κυβέρνηση και τον οποίον υφιστάμεθα πανωλεθρίες εδώ και δεκαετίες – τουλάχιστον από την εποχή Σημίτη. Αξίζει να σημειωθεί ότι τις φωτογραφίες του άρθρου τις έχει τραβήξει η κ. Παπαδοπούλου και όλες οι λήψεις έχουν γίνει στη γειτονιά της.

Σε ποια περιοχή της Αθήνας κατοικείτε;

Μένω κοντά στην πλατεία Βικτωρίας. Είμαι αυτό που λέμε γέννημα θρέμμα της περιοχής, καθώς η οικογένεια μου ζει εδώ από το 1930. Τότε οι Μικρασιάτες παππούδες μου, που είχαν έρθει με την καταστροφή το 1922 από την Σμύρνη και την Κωνσταντινούπολη, μετακόμισαν από την Πλάκα στην γειτονιά αυτή. Δεν γνωρίζω την περιοχή και την πόλη μέσα από τα δικά μου μόνο βιώματα, επειδή εδώ γεννήθηκα, εδώ πήγα σχολείο και εδώ μεγάλωσα, αλλά και μέσα από τα βιώματα της οικογένειάς μου.

Πώς θυμάστε την περιοχή ως παιδί και ποιες διαφορές βλέπετε με το σήμερα;



Το 6ο δημοτικό διαμέρισμα, όπου βρίσκεται η πλατεία Βικτωρίας, ο Άγιος Παντελεήμονας, η πλατεία Αμερικής και η Κυψέλη ήταν το κατ'έξοχην αστικό κομμάτι της πόλης, όπου υπήρχε μία ζύμωση ανάμεσα σε διάφορες κοινωνικές ομάδες. Η περιοχή είχε πολλά θέατρα και σινεμά, όταν δεν υπήρχαν σε καμία άλλη περιοχή. Εξαιρώ το κέντρο της Αθήνας, που και πάλι δεν μας έπιασε σε αριθμό. Αυτό αμέσως την έκανε πόλο έλξης των καλλιτεχνών και των ανθρώπων του πολιτισμού. Στην περιοχή έμεναν και εξακολουθούν να μένουν πολλοί καλλιτέχνες. Εμείς στις μεγάλες τάξεις του Δημοτικού πηγαίναμε μόνο μας σινεμά. Ήταν απέναντι από τα σπίτια μας. Δεν είχαμε τι να κάνουμε και λέγαμε "πάμε ένα σινεμά ή ένα θέατρο". Γεμάτες ήταν οι αίθουσες. Και έπαιζαν και τρεις παραστάσεις, από τις 5.

Μετά ήταν το Γαλλικό Ινστιτούτο στην πλατεία Αμερικής, το οποίο είχε 2-3 χιλιάδες μαθητές. Καταλαβαίνετε τι κόσμος έμενε. Άλλη κουλτούρα τότε. Δεν μιλάμε απαραίτητως για πλούσιο κόσμο, αλλά για κόσμο που είχε ένα επίπεδο παιδείας, ανεξαρτήτως πτυχίων, και θεωρούσε την καλλιέργεια του πνεύματος προσόν.

Η παρουσία της ΑΣΟΕΕ (άλλοτε Ανωτάτη Εμπορική), καθώς και του Πολυτεχνείου που είναι 10 λεπτά με τα πόδια, έφερνε πολλούς φοιτητές. Τα δικαστήρια στην Ευελπίδων επίσης έφεραν πολλά δικηγορικά γραφεία. Ο ΟΤΕ, η ΔΕΗ είχαν ολόκληρα κτίρια, άλλες υπηρεσίες, τράπεζες, ιατρεία, ωδεία, σχολές χορού, η Πατησίων με τα καταστήματα, οι πολύ καλές συγκοινωνίες. Και να αναφέρω και την φοβερή αρχιτεκτονική κληρονομιά της περιοχής, με τα παλιά νεοκλασσικά και εκλεκτικιστικά κτίρια, τις

πολυκατοικίες του '30, τα διώροφα και τριώροφα του 50 και τις αριστοκρατικές εισόδους των πιο μοντέρνων πολυκατοικιών με τα ωραία ψηλοτάβανα διαμερίσματα και τα ξύλινα παρκέ. Μία αρχοντιά.

Ήταν πάντα μία πολύ ζωντανή αστική περιοχή, δίπλα στο κέντρο. Στο Μινιόν πηγαίναμε με τα πόδια. Και τώρα στο κέντρο πάντα με τα πόδια ανεβοκατεβαίνω.

Στο Πεδίον του Άρεως, το οποίο επίσης είναι μεγάλο ατού για την περιοχή, πηγαίναμε συνέχεια για παιχνίδι και με το σχολείο περίπατο. Τώρα μόνη μου το σκέφτομαι αν θα πάω. Που για να πω την αλήθεια είναι σε αρκετά καλύτερη κατάσταση από παλαιότερα.

Σε αυτό το κλίμα μεγάλωσα, με απόλυτη ασφάλεια, μέσα σε ένα αστικό περιβάλλον, μέχρι σχεδόν τα τέλη της δεκαετίας του 2000. Η μεταμόρφωση έγινε σχετικά γρήγορα και βίαια. Αυτό που συνέβη ήταν ένας βιασμός της περιοχής, της Αθήνας και των ανθρώπων της. Σήμερα δεν είναι μία άλλη περιοχή απλά. Σήμερα είναι μία άλλη πόλη. Είναι λες και έχουμε μετακομίσει όλοι στην Καμπούλ και στην Μογκαντίσου. Αυτό που συμβαίνει εδώ και πάνω από δέκα χρόνια είναι εντελώς ξένο και παράταιρο. Μιλάμε για κανονική κακοποίηση. Και δυστυχώς δεν συμβαίνει μόνο εδώ. Συμβαίνει σε ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της Αθήνας.

Το θέμα είναι ότι πολλές υποδομές εξακολουθούν να υφίστανται. Κάτι που μας δίνει ελπίδα ότι η επαναφορά στην πρότερη κατάσταση δεν είναι αδύνατη. Επιμένουν όμως να βιάζουν τις γειτονιές και να τις παραμορφώνουν με χίλιους τρόπους. Ουσιαστικά μας λένε να φύγουμε.



Ποια θεωρείτε τα βασικά προβλήματα στην περιοχή; Το Κράτος τα αντιμετωπίζει; Η Αστυνομία κάνει κάτι;

Το βασικό πρόβλημα είναι το ότι γινόμαστε μία πελώρια φαβέλα, ένας καταυλισμός με τσαντέρια, ένα φρικτό γκέτο. Με ό,τι αυτό συνεπάγεται από άποψη ποιότητας ζωής, εγκληματικότητας, αισθητικής,

υγιεινής, οικονομικής ανάπτυξης. Το θέμα πολιτισμού όσον αφορά την καλλιτεχνική και πνευματική δημιουργία ας μην το αγγίξω καλύτερα. Αμανές, μπόνγκο μπόνγκο και ξερό ψωμί.

Οι νέοι κάτοικοι ούτε έχουν καμία σχέση με την πόλη αυτή, ώστε να την σεβαστούν, ούτε καμία διάθεση να εγκαταλείψουν τις συνήθειες τους. Και επειδή είναι σαφώς περισσότεροι θα φέρουν τις περιοχές στα μέτρα τους. Χωρίς κανένα εμπόδιο. Αν πάει κάποιος στην Αχαρνών και δει το τσαντιρολόι των καταστημάτων με τις αραβικές επιγραφές παίρνει μία ιδέα. Νομίζεις ότι είσαι σε κάτι συνοικίες στην Γάζα, στην Καμπούλ, στο Καράτσι. Και δεν είναι μόνο εκεί. Εχουν καταληφθεί ολόκληροι δρόμοι. Αχαρνών, Χέυδεν, πλατεία Αμερικής, έχουν αρχίσει και απλώνονται και στην Πατησίων αυτά τα κακόγουστα μίνι μάρκετ με τις αραβικές πινακίδες, τα οποία είναι άξιον απορίας πώς επιβιώνουν χωρίς πελάτες. Όπως απορούμε πού βρίσκουν τα χρήματα όλοι αυτοί οι πάφτωχοι άνθρωποι – έτσι μας λένε – και ανοίγουν μαγαζί που έχει κάποιες χιλιάδες ευρώ έξοδα.

Το Κράτος δεν αντιμετωπίζει τα προβλήματα. Το Κράτος τα δημιουργεί. Η πολιτική ηγεσία δεν φαίνεται να έχει καμία διάθεση να σπάσει τα γκέτο και να κάνει απελάσεις. Όχι μόνο το διατήρησε, αλλά εδώ και δύο χρόνια το τροφοδοτεί με νεοεισερχόμενους. Η Αστυνομία όποτε είχε λυμένα τα χέρια της κάτι έκανε. Αλλά πιο πιθανό είναι να κυνηγήσουν εμένα, επειδή λέω τα πράγματα με το όνομα τους, και άλλους σαν και εμένα, παρά αυτούς που εποικίζουν την Ελλάδα και δημιουργούν αυτήν την κατάσταση.

Ο Δήμος της Αθήνας τι κάνει για το θέμα;

Να σας πω. Τούς βρίσκει διαμερίσματα, συνεργάζεται με πάρα πολλές ΜΚΟ, συγκαίρει όσους μας γκετοποιούν, κάνει τα στραβά μάτια στα εκατοντάδες τσαντιρομάγαζα που λειτουργούν όπως να 'ναι, με τις ευχές του προφανώς, κωφεύει στις διαμαρτυρίες μας και μας δουλεύει. Αυτό κάνει. Όσες φορές έχει τύχει να συναντηθούμε με εκπροσώπους του δημάρχου έχουν γράψει πέντε σελίδες σημειώσεις, έχουν ακούσει τι έχουμε πει, μας έχουν πει «ναι, ναι, ναι» και έχουν αδιαφορήσει επιδεικτικά για όλα τα θέματα. Δεν έχουμε καν απάντηση. Σαν να μην τα είπαμε ποτέ. Βέβαια και πολλοί άνθρωποι που βρίσκονται σε θέσεις ευθύνης είναι εντελώς ανεπαρκείς. Είναι και αυτό ένα από τα προβλήματα μας. Με ποιον να συεννοηθείς, όταν δεν καταλαβαίνει τι του λες ή δεν ξέρει τι να κάνει ή δεν τολμά να κάνει ή θεωρεί σημαντικότερη την κομματική υποταγή από το να λύσει ένα πρόβλημα που μπορεί να δυσαρεστήσει τον προϊστάμενο του. Υπάρχει μία απαξίωση και μία αλαζονεία. Ένα «δεν μας παρατάτε κι εσείς τώρα».



Ποιοι κερδίζουν από αυτήν την κατάσταση;

Οι ΜΚΟ, οι οποίες επιδοτούνται με άφθονο χρήμα για να γκετοποιούν περιοχές, κάτι που αυτές το ονομάζουν «ένταξη». Οι Δήμοι που συνεργάζονται και επιδοτούνται και αυτοί. Και φυσικά οι εταιρίες real estate, καθώς καταπληκτικά διαμερίσματα πουλήθηκαν σε εξευτελιστικές τιμές λόγω της κατάστασης. Το αποτέλεσμα είναι αυτήν την στιγμή να μην υπάρχει σπίτι για ενοικίαση, γιατί πολλοί αλλοδαποί ιδιοκτήτες τα κρατάνε κλειστά ή ζητάνε τρελά ενοίκια, πολλά διαμερίσματα τα έχουν δώσει σε αλλοδαπούς με το πρόγραμμα ΕΣΤΙΑ και άλλοι, Έλληνες κυρίως, τα κρατάνε κι αυτοί κλειστά μέχρι να δουν τι θα γίνει. Οπότε όπως καταλαβαίνετε τα ελάχιστα καλά διαθέσιμα διαμερίσματα είναι ακριβά.

Να μην ξεχνάμε βέβαια ότι μακροπρόθεσμα το κέρδος θα είναι μεγάλο για όσους επιβουλεύονται την χώρα.

Ποιες λύσεις προτείνετε;

Ως επιτροπές κατοίκων οργανώσαμε κάποιες συγκεντρώσεις στις οποίες οι γνωστοί μας άγνωστοι έκαναν το γνωστό τους show. Και οι κάτοικοι δεχτήκαμε έναν οχετό ύβρεων από διάφορους που είχαν κάθε συμφέρον να υπάρχει και να συντηρείται το γκέτο των Αθηνών. Λόγω της πανδημίας δεν συνεχίσαμε, χωρίς ωστόσο να σταματήσουμε να κάνουμε ενέργειες για την βελτίωση της κατάστασης, μέσα στα πλαίσια των δυνατοτήτων που δίνει ο νόμος.

Σε επίπεδο θεσμικό σίγουρα πρέπει να σταματήσει αυτή η χρηματοδότηση του εποικισμού, πρέπει να γίνουν απελάσεις και η αστυνομία να αρχίσει επιτέλους να διαλύει το γκέτο και τις συμμορίες του. Πού θα πάνε; Όταν θα ζοριστούν, γιατί δεν θα μπορούν να παρανομούν ασύδοτα, όπως συμβαίνει τώρα, θα φύγουν από μόνοι τους. Προς το παρόν για αυτούς είμαστε η Disneyland της παρανομίας. Το δείχνει το αστυνομικό δελτίο καθημερινώς.

Σε επίπεδο απλό, καθημερινό, όλοι εμείς δεν πρέπει να είμαστε αδιάφοροι απέναντι σε αυτό που συμβαίνει. Ούτε να αισθανόμαστε αδύναμοι. Νόμοι υπάρχουν ακόμη, τους οποίους μπορούμε να επικαλεστούμε και να αποτρέψουμε καταστάσεις. Ένας από τους λόγους που φτάσαμε ως εδώ ήταν και η δική μας αδιαφορία, ο φόβος μας, η υποχώρησή μας. Το κατανοώ ως έναν βαθμό, γιατί ο κόσμος δέχτηκε τρομερή συντονισμένη επίθεση από διάφορους, εντός και εκτός θεσμών, από ένα παρακράτος επίσης με περίεργα κίνητρα και χρηματοδοτήσεις, με αποτέλεσμα να λουφάξει. Δεχτήκαμε έναν τραμπουκισμό άνευ προηγουμένου, επίσημο και ανεπίσημο. Και αυτό δεν έχει τελειώσει. Πιστεύω ότι όλη αυτή η πίεση θα φέρει ωστόσο και μία πολιτική απάντηση.



Τι έχετε να σχολιάσετε για την συγκέντρωση των Πακιστανών στην πλατεία Συντάγματος την Πρωτοχρονιά;

Πρώτον δεν ήταν τυχαίο, αλλά συντονισμένο από την συγκεκριμένη κοινότητα. Δεύτερον σίγουρα το γνώριζαν από πριν οι Αρχές, αλλά είτε φοβήθηκαν χειρότερα αν το εμπόδιζαν, είτε αδιαφόρησαν. Το πρόβλημα δεν ήταν τόσο αν τηρήθηκαν τα μέτρα, που σίγουρα ήταν προκλητικό. Δεν νομίζω πάντως ότι θα άλλαζε κάτι, αν φορούσαν όλοι μάσκες και δεν άκουγαν αμανέδες. Το πρόβλημα ήταν η επίδειξη δύναμης, η αντροπλημμύρα στην κεντρική πλατεία των Αθηνών, έξω από την Βουλή, η συμβολική ουσιαστικά κατάληψη του κέντρου της πόλης στην αλλαγή του χρόνου, έστω και για λίγο. Αυτό που με ανησύχησε δεν ήταν τόσο αυτό που έκαναν οι Πακιστανοί, όσο αυτό που δεν κάναμε εμείς ως Πολιτεία, ως Κράτος. Αυτό νομίζω είναι το τρομακτικό της υπόθεσης. Η δική μας αδράνεια.